

«Out of the Blue...m. Συναντήσεις»

από τη Θεατρική Ομάδα Persona

Concept: Κατερίνα Λούρα. **Επιλογή και συρραφή κειμένων:** Βαλεντίνος Κόκκινος, Κατερίνα Λούρα. **Σκηνοθετική ομάδα:** Ματβέι Φομίν, Βαλεντίνος Κόκκινος, Κατερίνα Λούρα, Νεοκλής Νεοκλέους, Βετλίν Βέλτσεφ. **Χορογράφος:** Έλενα Χριστοδουλίδου. **Μουσική επιμέλεια:** Άγγελος Αγγελίδης. **Σχεδιασμός φωτισμού:** Καρολίνα Σπύρου. **Σκηνικά:** Πέτρος Λουκά. **Ηθοποιοί:** Κατερίνα Λούρα, Ματβέι Φομίν. **Χορευτές:** Στυσουρούλα Κάλφα, Σβετλίν Βέλτσεφ.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ... Δεύτερη συνάντηση με την Κατερίνα Λούρα. Αν συνήθιζα να δίνω πιο εκφραστικούς τίτλους στα σημειώματά μου, το σημερινό θα είχε τον τίτλο «Κάποιος να την προσέχει». Δεν θυμάμαι από πού μου κόλλησε, σαν κάτι τηλεοπτικό ακούγεται, αλλά εκφράζει τα συναισθήματά μου μετά από την παράσταση. Στην άκρη του ψηλού βατήρα στο Δημοτικό Κολυμβητήριο της Λευκωσίας στέκει ένα κορίτσι. Ήδη έχει αρχίζει να λέει τα λόγια του, αλλά εγώ δεν ακούω, φοβάμαι μήπως πέσει. Εκείνη δεν πέφτει, πηδάει. Ρίχνεται απ' εκεί πάνω μέσα στα βαθιά νερά του θεάτρου και κολυμπάει με πάθος, φτάνει στην άλλη πλευρά και ξαναρίχνεται μέσα. Δε θέλει να φτάσει, θέλει να κολυμπά, να είναι μέσα στην υγρή και μπλε ύλη του θεάτρου. Θέλει να τη βλέπουμε όταν κάνει τις βουτιές της, θέλει να μας κόβεται η ανάσα, αλλά πιο πολύ θέλει η ίδια λαχανιασμένη, χτυπημένη, πέρα από το όριο των δυνάμεών της να παίζει. Στο θεατρικό λεξιλόγιο το ρήμα «παίζω» είναι μεταβατικό, («παίζω ρόλο») Η Κατερίνα Λούρα αφαίρεσε το αντικείμενο και απλώς «έπαιζε». Έστησε μαζί με το συνεργάτη και συνδημιουργό της Ματβέι Φομίν υποκριτικό υπερθέαμα... χωρίς αντικείμενο. Η τεχνοτροπία που χρησιμοποιήθηκε μπορεί να ονομαστεί «αφηρημένη υποκριτική». Αν στα εικαστικά στην αφηρημένη ζωγραφική χάνεται η παραστατική εικόνα, εδώ αυτό που αφαιρέθηκε ήταν η νοηματική λειτουργία του λόγου.

Ο διαμοιρασμός του λόγου των κειμένων μεταξύ του ρωσόφωνου και της ελληνόφωνης ηθοποιών, ο προκλητικά μη θεατρικός χώρος, η αδιάκοπη, συναρπαστικά ενδιαφέρουσα κίνηση των τεσσάρων φιγούρων, υποβάθμιζαν το ρόλο του λόγου ως υποκριτικού μέσου. Τότε τι ήταν αυτό που έμενε, που εντυπωσίαζε, που προκαλούσε στο «Out of the blue...m»; Μα η απελευθερωμένη από την ευθύνη της παραστατικής, αφηγηματικής μεταφοράς μηνυμάτων και ελεύθερη να χρησιμοποιεί όλα τα εκφραστικά και επικοινωνιακά μέσα ασυγκράτητη και αχαλίνωτη ηθοποιία.

Το Performance 2 διαφέρει πολύ από το Performance 1. Τότε, στην πρώτη μας συνάντηση με την Κατερίνα Λούρα, το ρήμα «παίζω» ήταν μεταβατικό και είχε ως αντικείμενό του μια σύνθεση από θεατρικά κείμενα, από ρόλους, από πρόσωπα, τα οποία η Λούρα ενσάρκωνε, στα οποία χάριζε τη μορφή και τη φωνή της. Στο μικρό θεατράκι του ΡΙΚ η της Νέας Σκηνής του ΘΟΚ, η πυκνή από τα λόγια των κειμένων ατμόσφαιρα αιχμαλώτιζε τους θεατές, τους έμπλεκε στο δρώμενο συναισθηματικά, η επαφή με την ηθο-

ποιό ήταν εντυπωσιακά άμεση.

Εδώ στο Κολυμβητήριο η ομάδα δεν επιδίωκε συναισθηματικούς δεσμούς ή τη δημιουργία αμφίδρομων καναλιών επικοινωνίας με το κοινό της, ως πομπός δεν στόχευε τους θεατές ως δέκτες, αλλά εκτόξευε τα μηνύματά της σαν πυροτεχνήματα. Η σχέση των ηθοποιών με το κοινό έμοιαζε μάλλον τη σχέση των ακροβατών με το πλήθος κατά τη διάρκεια ενός ριψοκίνδυνου νούμερου. Η υποκριτική μανιέρα της Λούρα περιέχει στοιχεία αυτοπυρπόλησης και επίδειξης ταυτόχρονα. Το ταλέντο της απαιτεί ανυπόμονα ευκαιρίες να εξωτερικευτεί, απαιτεί νέες προκλήσεις.

Η σκηνοθετική ομάδα την παράστασης γέννησε πολλές ιδέες, ο Ματβέι Φομίν ήταν πραγματικό ταίρι στους υποκριτικούς διαλόγους με τη Λούρα, οι χορευτές προέκτειναν κινησιακά το υποκριτικό παιχνίδι του ζευγαριού, αλλά έχω την εντύπωση πως ο δρόμος των απόλυτα προσωπικών επιλογών και μόνο -ή σχεδόν μονοπαραστάσεων- μπορεί να οδηγήσει τη νεαρή ηθοποιό στην ηδονή του ρίσκου, στην περηφάνια της σκηνικής μοναξιάς. Είναι πολύ ταλαντούχα και... δεν προσέχει. ●

Κατερίνα Λούρα